

Arrest

nr. 174 640 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2016 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie te Gent. Naar aanleiding hiervan wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven.

1.2. Bij arrest 166 183 van 20 april 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die werd ingediend tegen deze beslissing.

1.3. Op 26 april 2016 werd verzoeker gerepatrieerd naar Venezuela.

1.4. Eveneens op 6 april 2016 werd aan verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd van twee jaar. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*“Aan de heer die verklaart te heten:
[...]*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 06.04.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr ... opgesteld door PZ Gent) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen wordt door de verwerende partij opgeworpen dat de verzoekende partij niet doet blijken van het rechtens vereiste belang. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft maar een inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij licht het middel toe als volgt:

“Verwerende partij heeft verzoeker niet gehoord maar baseert zich enkel op het proces-verbaal van de politie waardoor zij niet in de gelegenheid was om te verduidelijken dat zij haar seksuele diensten niet op voortdurende of lange basis wilde verlenen terwijl de bestreden beslissing hier kennelijk over zwijgt. Niettemin heeft dit zijn direct belang voor de beoordeling of de bestreden beslissing wel moet worden opgelegd.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om mee te delen dat een lopende asielaanvraag in Duitsland heeft (A. Mast, J. Dujardin, M. Van

Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover). Het politieel onderzoek in zake seksuele dienstverlening zonder sociale bescheiden is bovendien niet afgerond waardoor verwerende partij zonder gehoor niet tot de juiste inschatting van de feiten kan komen en bijgevolg niet in staat is zorgvuldig de duur van het inreisverbod hieraan te koppelen. Het gebrek is van die aard dat verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord.

Schending van de hoorplicht.

In die context is de vaststelling dat verzoekende partij een proces- verbaal van de politie inroept irrelevant omdat er in zake geen rechterlijke veroordeling is en tot dan het rechtsbeginsel van onschuld tot tegenbewijs geldt. Deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en zelfs ontoelaatbaar. Uw Raad heeft hierover geen beslissingsbevoegdheid en kan als annulatierechter de beslissing niet herstellen.

Het risico op onderduiken is geen dragend motief voor het inreisverbod maar behoort tot de redenen voor opsluiting en kan de bestreden beslissing niet schragen.

De niet-aanmelding bij de Belgische overheden had kunnen rechtgezet worden door een minder ingrijpende maatregel namelijk het vaststellen van een afspraak op het gemeentehuis. Verzoekende partij gaf immers aan niet op de hoogte te zijn van de nationaal wettelijke verplichtingen. Evenmin heeft verwerende partij geïnformeerd of verzoekende partij eenmaal geïnformeerd over deze verplichtingen wel haar "beroepsactiviteiten" zou hebben - voortgezet.

Een inreisverbod voor een periode van twee jaar is daarom disproportioneel en ongeldig omdat zij geen rekening houdt met de feiten die zij minstens had moeten weten indien zij verzoekende partij had gehoord en zorgvuldig onderzoek had gevoerd.

De beslissing is disproportioneel omdat zij op geen enkel ernstig middel steunt en verzoekende partij in tegenstelling tot wat zij wil doen geloven geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid waarover zij trouwens volledig occult blijft en geen enkel bewijs levert met kennelijke miskennis van het grondbeginsel van de bewijslast in het Belgisch recht: ei incumbit probatio qui dicit non qui negat.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing met deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

De motieven zijn daarom niet afdoende en niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 91; G. De Baere, "The Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court", augustus 2013, [https://qhum.kuleuven.be/qqs/publications/working_papers/npw_series/wn111 - 12 0/wpll8-de-bae.re.prj](https://qhum.kuleuven.be/qqs/publications/working_papers/npw_series/wn111_-_12_0/wpll8-de-bae.re.prj))

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. In de mate verzoeker een schending van de hoorplicht aanvoert, merkt de Raad op dat verzoeker ondervraagd werd door de politie bij de administratieve controle op 6 april 2016. Uit het administratief verslag blijkt dat verzoeker verklaarde sedert 3 april 2016 op een gehuurd appartement te Gent prostitutie-activiteiten uit te oefenen, de week daarvoor deed hij dit in Antwerpen. Hij verklaarde sedert enkele maanden als prostituee te werken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij, ware hij behoorlijk gehoord, had kunnen verduidelijken of hij op voortdurende of lange basis deze activiteiten wilde uitoefenen, ziet de Raad niet in waarom een dergelijke verklaring had kunnen leiden tot een andere besluitvorming. Daargelaten of verzoeker op 6 april 2016 al dan niet de kans heeft gekregen om naar behoren zijn standpunt met betrekking tot het doel en de motieven van zijn verblijf uiteen te zetten, betwist hij niet dat hij zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was. Het administratief politieverslag vermeldt: *"aard feiten: Economische wetgeving: geen ondernemingsnummer en geen vermelding vestigingseenheid en geen opgave van het bezit van een attest van beroepsbekwaamheid en basiskennis bedrijfsbeheer in KBO. Illegaal verblijf in het Rijk."*

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet maar voert aan dat hij de gelegenheid moest krijgen om te verduidelijken of hij deze seksuele diensten *"op voortdurende of lange basis"* wilde verlenen. De Raad ziet niet in hoe een dergelijke verklaring had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Het

administratief verslag stelt immers, aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals het plaatsen van advertenties op de datingssite “Redlights”, dat verzoeker adverteert als shemale onder de naam “Diana” en voor zijn prostitutieactiviteiten 150 euro per uur vraagt. Hij voerde deze activiteiten ook uit in andere steden en landen. Aldus werd op goede gronden vastgesteld dat verzoeker economische activiteiten uitoefende zonder daartoe gemachtigd te zijn. Dat hem niet zou zijn gevraagd hoe lang hij van zin was zijn activiteiten voort te zetten, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een nader gehoor tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Waar verzoeker aanvoert dat het politieel onderzoek niet zou zijn afgerond, toont hij met dergelijke beweringen niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste of onzorgvuldige feitelijke vaststellingen. Het politieverslag, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt op nauwkeurige en concrete wijze de elementen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Het is niet bij het nemen van een administratieve rechtshandeling niet vereist dat een rechter zich hierover uitspreekt. Deze feiten worden door verzoeker bovendien niet betwist.

Waar verzoeker betoogt dat het motief met betrekking tot het risico op onderduiken enkel de beslissing tot opsluiting kan schragen en niet het inreisverbod zelf, kan verzoeker evenmin worden bijgetreden. De bestreden beslissing vermeldt immers dat de beslissing tot verwijdering van 6 april 2016 gepaard gaat met het inreisverbod. Deze verwijderingsmaatregel betreft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, genomen op grond van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, wanneer er een risico op onderduiken bestaat. In dit geval moet er naar luid van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, een inreisverbod worden opgelegd. Het motief dat er een risico op onderduiken is, is aldus wel degelijk een pertinent, zij het indirect.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij zijn aanwezigheid niet kenbaar heeft gemaakt kon worden verholpen door een minder ingrijpende maatregel, gaat hij voorbij aan het feit dat het te dezen een motief betreft ter onderbouwing van het risico op onderduiken, tezamen met de vaststelling dat hij geen vaste verblijfplaats heeft. Waar verzoeker betwist dat er een risico op onderduiken bestaat, weerlegt hij niet dat hij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten. Artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die niet in een logementshuis verblijft, dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, zich binnen de drie dagen na binnenkomst in het Rijk moet laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft.

De Raad acht het, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, niet kennelijk onredelijk dat werd vastgesteld dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de controle van zijn verblijfsstatus en economische activiteiten en dat aldus een risico op onderduiken werd vastgesteld.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat een inreisverbod van twee jaar disproportioneel is, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker niet getwijfeld heeft illegaal in België te verblijven en er zonder de vereiste machtiging te werken. In het licht van de immigratiecontrole en de bescherming van economische belangen wordt gemotiveerd dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Aldus wordt de keuze van de duur van het inreisverbod in de bestreden beslissing gemotiveerd. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee werd nagelaten rekening te houden.

In de mate verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing verwijst naar een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid, valt een dergelijk motief niet te ontwaren in de bestreden beslissing. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT